

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΕΡΕΜΕΤΗΣ **κατά** ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 38330/05)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

27 Μαρτίου 2008

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

-Ακριβές αντίγραφο.

Στρασβούργο, 27.03.2008

(υπογραφή)

S. NIELSEN – Γραμματέας Τμήματος

Στην υπόθεση Σερεμέτη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστο Ροζάκη,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyeu,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές*,
και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος*.
Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 6 Μαρτίου 2008,
Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 38330/05) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Δημήτριο Σερεμέτη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 2005 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Σ. Θεοδωρόπουλο, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Γ. Σκιάνη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Την 1^η Φεβρουαρίου 2007, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αίτηση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1944 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. Ο προσφεύγων ήταν κληρικός της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Ελλάδας, νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου. Σύμφωνα με την ελληνική έννομη τάξη, το καθεστώς των ιερέων της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι όμοιο με εκείνο των δημοσίων υπαλλήλων. Εξάλλου, ο μισθός τους πληρώνεται από το Δημόσιο.

6. Σε μία ημερομηνία που δεν διευκρινίζεται, ανοίχθηκε σε βάρος του προσφεύγοντα πειθαρχική διαδικασία ενώπιον των εκκλησιαστικών δικαστηρίων για πολυάριθμα παραπτώματα που προβλέπει το κανονικό δίκαιο.

7. Στις 6 Μαρτίου 1991, με απόφαση του Πρωτοβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου της Εκκλησίας της Ελλάδος, ο προσφεύγων κρίθηκε ένοχος για τα παραπτώματα για τα οποία κατηγορείτο και καθαιρέθηκε από το αξίωμά του (απόφαση αριθ. 5/1991). Η καθάριση αυτή σήμαινε τη λήξη του λειτουργήματός του ως κληρικού.

8. Σε μία ημερομηνία που δεν διευκρινίζεται, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

9. Στις 8 Μαΐου 1991, ο προσφεύγων παρουσιάστηκε ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου της Εκκλησίας της Ελλάδος και δήλωσε ότι δεν επιθυμούσε να παραστεί με τον δικηγόρο του. Στη συνέχεια, κατέθεσε μία έγγραφη αίτηση εξαίρεσης για όλα τα μέλη του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου της Ελλάδος και αποχώρησε από την αίθουσα. Την ίδια ημέρα, το εν λόγω δικαστήριο προέβη στην εξέταση της ουσίας της υπόθεσης και επικύρωσε την ποινή καθάρισης που είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα. Ως προς την αίτηση εξαίρεσης, το Δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι αυτή δεν είχε υποβληθεί σύμφωνα με τους ισχύοντες διαδικαστικούς κανόνες και την απέρριψε ως απαράδεκτη (απόφαση αριθ. 2^α/1991).

10. Την 1^η Αυγούστου 1991, ο προσφεύγων κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας αίτηση ακύρωσης της απόφασης του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου. Σύμφωνα με το ισχύον δίκαιο, το Συμβούλιο της Επικρατείας είναι το αρμόδιο δικαστήριο για να εξετάσει τη νομιμότητα των αποφάσεων των εκκλησιαστικών δικαστηρίων που έχουν αντίκτυπο στο λειτούργημα των κληρικών.

11. Η συζήτηση ορίστηκε αρχικά για τις 4 Μαΐου 1992, αλλά αναβλήθηκε δύο φορές λόγω της αντικατάστασης του εισηγητή. Στη συνέχεια, η συζήτηση αναβλήθηκε έξι φορές σε αναμονή μίας απόφασης της ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας που αφορούσε παρόμοια ζητήματα.

12. Μετά τη δημοσίευση της απόφασης της ολομέλειας, στις 13 Ιουνίου 1996, η συζήτηση της επίδικης υπόθεσης αναβλήθηκε τρεις φορές, μετά από αίτημα του εισηγητή.

13. Στις 9 Οκτωβρίου 1997, ο προσφεύγων κατέθεσε παρατηρήσεις ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, όπου υποστήριξε ότι τα πρακτικά της απόφασης αριθ. 2^α/1991 του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου ήταν πλαστά και υπέβαλε μήνυση κατά όλων των μελών της εν λόγω σύνθεσης του δικαστηρίου. Στις 29 Ιουνίου 1998, με προδικαστική απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης προκειμένου ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών να λάβει γνώση της μήνυσης για πλαστογραφία που είχε καταθέσει ο προσφεύγων (απόφαση αριθ. 2716/1998).

14. Στις 13 Μαρτίου 2002, ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών ενημέρωσε το Συμβούλιο της Επικρατείας ότι η μήνυση του προσφεύγοντος είχε απορριφθεί δυνάμει των βουλευμάτων αριθ. 67/1999 και 626/1999 και ότι ουδεμία ποινική δίωξη είχε ασκηθεί.

15. Στις 13 Νοεμβρίου 2003, με προδικαστική απόφαση, το Συμβούλιο της Επικρατείας ανέβαλε εκ νέου την εξέταση της υπόθεσης και ζήτησε από τον εισαγγελέα να του διαβιβάσει τον φάκελο στη βάση του οποίου τα ποινικά δικαστήρια είχαν απορρίψει τη μήνυση του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 3276/2003).

16. Στις 16 Δεκεμβρίου 2004, η συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έλαβε χώρα. Στις 14 Απριλίου 2005, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση ακύρωσης του προσφεύγοντος. Ειδικότερα, σύμφωνα με το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο, προέκυπτε σαφώς από τα πρακτικά της συζήτησης ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου ότι στον προσφεύγοντα είχε δοθεί η δυνατότητα να παραστεί με τον δικηγόρο του, δικαίωμα από το οποίο είχε παραιτηθεί. Δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος ως προς την πλαστογράφηση των πρακτικών δεν κρίθηκαν αποδεδειγμένοι, το Συμβούλιο της Επικρατείας κήρυξε το επιχείρημα αυτό αβάσιμο. Επιπλέον, το εν λόγω δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αίτηση εξαίρεσης όλων των μελών του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου δεν πληρούσε τις προβλεπόμενες από την εφαρμοστέα νομοθεσία προϋποθέσεις παραδεκτού και ότι, κατά συνέπεια, το Δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο ορθά την είχε κηρύξει απαράδεκτη (απόφαση αριθ. 1123/2005).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Ο προσφεύγων παραπονείται για τη διάρκεια και το δίκαιο της διαδικασίας ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...), εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί της αιτίας της ελκόμενης από τη διάρκεια της διαδικασίας

1. Επί του παραδεκτού

18. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει το απαράδεκτο της προσφυγής λόγω καθ'ύλην ασυμβίβαστου προς το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Υποστηρίζει ότι η επίδικη διαδικασία υπαγόταν στο εκκλησιαστικό δίκαιο και δεν αφορούσε τα αστικά δικαιώματα του προσφεύγοντος. Επιπλέον, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η ποινή καθαίρεσης που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα δεν αποτελούσε μία «κατηγορία ποινικής φύσεως».

19. Ο προσφεύγων αντικρούει τις θέσεις αυτές επικαλούμενος το περιουσιακό αντικείμενο της διαφοράς, καθώς η επίδικη καθαίρεση σήμαινε τη λήξη του λειτουργήματός του ως κληρικού.

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι προκειμένου να έχει εφαρμογή το άρθρο 6 § 1 υπό το αστικό σκέλος του, πρέπει να υπάρχει «αμφισβήτηση» ενός «δικαιώματος» που να μπορεί να υποστηριχθεί, κατά τρόπο βάσιμο τουλάχιστον, ότι αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο. Πρέπει να πρόκειται για πραγματική και σοβαρή «αμφισβήτηση». Επιπλέον, η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για το εν λόγω δικαίωμα αστικής φύσεως.

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι, στην παρούσα υπόθεση, η καθαίρεση που επιβλήθηκε στον προσφεύγοντα πρέπει να εξομοιωθεί με απόλυση, που επιφέρει συνέπειες επί του μισθού του και των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του. Στα μάτια του Δικαστηρίου, η αμφισβήτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

αφορούσε πράγματι ένα αστικό δικαίωμα, καθώς αφορούσε μία διαφορά σχετικά με τη λήξη του λειτουργήματος του προσφεύγοντος ως κληρικού.

22. Υπό το φως των όσων προηγούνται, έπεται ότι η ένσταση που προέβαλε η Κυβέρνηση πρέπει να απορριφθεί.

23. Το Δικαστήριο διαπιστώνει επιπλέον ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

2. Επί της ουσίας

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

24. Η επίδικη διαδικασία άρχισε την 1^η Αυγούστου 1991, με την κατάθεση της αίτησης ακύρωσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, και περατώθηκε στις 14 Απριλίου 2005, με την απόφαση αριθ. 1123/2005 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη εκτείνεται ως εκ τούτου σε περισσότερο από δεκατρία έτη και οκτώ μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

25. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν παράλογη, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν προσπάθησε να επιταχύνει τη διαδικασία.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία, και ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

27. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

28. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο επιβεβαιώνει εκ νέου ότι τα συμβαλλόμενα Κράτη έχουν την ευθύνη να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων των σχετικών με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], no. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

B. Επί της αιτίασης της ελκόμενης από το δίκαιο της διαδικασίας

29. Ο προσφεύγων παραπονείται για τη διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου. Ειδικότερα, παραπονείται για την απόρριψη της αίτησης εξαίρεσής του, το αιτιολογικό της απόφασης και για τον τρόπο με τον οποίο το εν λόγω δικαστήριο διεξήγαγε τις αποδείξεις. Επιπλέον, παραπονείται ότι δεν παραστάθηκε με τον δικηγόρο του.

Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα στα οποία υποτίθεται ότι περιέπεσε ένα δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ειδικότερα, απόφαση *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας*, [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο δε διακρίνει καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της επίδικης διαδικασίας. Ειδικότερα, προκύπτει σαφώς από τον φάκελο ότι ο προσφεύγων παραιτήθηκε από το δικαίωμά του να παρασταθεί με τον δικηγόρο του ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Συνοδικού Δικαστηρίου και ότι είχε καταθέσει την αίτηση εξαίρεσης παραγνωρίζοντας τους διαδικαστικούς κανόνες, κάτι

που το Συμβούλιο της Επικρατείας είχε εξάλλου επικυρώσει με την απόφασή του αριθ. 1123/2005.

31. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

32. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

33. Ο προσφεύγων αξιώνει 450.000 ευρώ για υλική ζημία για τους απωλεσθέντες μισθούς και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα από την 1^η Ιανουαρίου 1991. Αξιώνει επιπλέον 45.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

34. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι κανένα ποσό δεν πρέπει να επιδικαστεί για υλική ζημία. Σε ό,τι αφορά την ηθική βλάβη, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το αιτούμενο ποσό είναι υπερβολικό και ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε απορρέει αποκλειστικά από μία παραγνώριση του δικαιώματος του προσφεύγοντος να δικασθεί η υπόθεσή του εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό αυτές τις συνθήκες, δε διακρίνει την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της επικαλούμενης υλικής ζημίας και της διαπιστωθείσας παραβίασης. Συνεπώς, τίποτα δε δικαιολογεί να επιδικάσει στον προσφεύγοντα αποζημίωση για την αιτία αυτή.

36. Το Δικαστήριο εκτιμά απεναντίας ότι η επιμήκυνση της διαδικασίας πέραν της «λογικής προθεσμίας» προκάλεσε στον προσφεύγοντα μία βέβαιη ηθική βλάβη, που αιτιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση,

σύμφωνα με τις επιταγές του άρθρου 41, του επιδικάζει 20.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

37. Ο προσφεύγων ζητεί ομοίως 7.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

38. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε ενώπιον του Δικαστηρίου τα απαραίτητα δικαιολογητικά που να αποδεικνύουν τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη του. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης στα οποία ο προσφεύγων ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και της επικαλούμενης παραβίασης και εκτιμά ότι πρέπει να απορριφθεί αυτό το αίτημα.

39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

40. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά που θα επέτρεπαν τον ακριβή υπολογισμό τους. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

41. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά..

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. Αποφαίνεται

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 20.000 (είκοσι χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσανζηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσανζημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 27 Μαρτίου 2008 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος